NEVĚSTIN TANEC

pointa

Blanka Luxová

Nevěstin tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Blanka Luxová

Nevěstin tanec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nevěstin tanec

2026

pointa

NEVĚSTIN TANEC

Blanka Luxová

Text © Blanka Luxová, 2026
Ilustrace © Barbora Srp Žižková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5311-7
ISBN e-knihy 978-80-267-5549-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5550-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5535-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro maminku.
Ty by ses nebála Baby Yagy, zmeye ani lamye.

Průvodce výslovností

Baba Yaga [baba jaga]
bannik [baňik]
Biliyana [bilijana]
Bozhentsi [boženci]
chudovishche [čudovište]
Chekhiya [čechija]
Denitsa [denyca]
lamya [lamija]
lyubim moy [ljubim moj]
lyubima moya [ljubima moja]
Ognian [ognyjan]
Ruzha [ruža]
Rusiya [rusija]
surtserazdiratel [surcerazďiratel]
upiór [upijór]
zmey [zmej]

Odkaz na playlist k příběhu

Klíčoví aktéři

Ruzha Bogdanova Stoyanova (nevěsta)
Ognian Vassilev Lazarov (ženich)
Baba Yaga (proslulá čarodějnice)
Otec Georgiev (lidský kněz)
Chaloupka na kuří noze (paličatý dům)
Biliyana Stoyanova Dancheva (nebožka)
Atanas Dimitar Lazarov (současný kníže zmeyů)
Nepojmenovaný bannik
Nepojmenovaná lamya
Srp s čepelí z měsíčního svitu a rukojetí z dětské chrupavky
Legendární nefritokorálová šavle / spona do vlasů
Ruzha Atanasovna Lazarovna (vdova)
Lešij I.
Lešij II.
Mnoho koček

Bestiář aneb seznam chudovishche

Bannik	Duch obvykle dobrého charakteru a mírné povahy, žijící poblíž horkých pramenů, z nichž čerpá sílu a moc.
Člověk	Smrtelná, slabá bytost vlastnící orgán zvaný srdce, není příliš inteligentní, preferuje rutinu před změnou a agresi před rozumem.
Lamya	Mocná a krutá, avšak inteligentní bytost se třemi hlavami, existují pouze samice, jejich tváře jsou hrozivé karikatury a stejně tak hrozivé jsou jejich násilnické choutky.
Lešij	Duch vládnoucí životu a smrti lesa, který mu patří, je velmi teritoriální a individualistický, každý lešij má unikátní paroží a oděv z kusů svého území.
Upiór	Egoistický povstalec z mrtvých, žíznivý po krvi, typickým rysem je bledá pokožka a prodloužené špičáky.
Rusalka	Duch utopené dívky se zálibou v topení živých mužů a ve způsobování škod druhým, je velmi parádivá a upovídaná.
Samovila	Víla se silným poutem k rostlinám, díky němuž s nimi může komunikovat a léčit je, často holduje tanci s dalšími svého druhu.
Zmey	Plazovi podobný milovník všeho třpytivého a cenného, z podpaží mu vyrůstají křídla, je striktně monogamní.

Pro jistotu je každá vesnice v tomto údolí obklopena těmito růžemi – jejich vůně probouzí ve zmeyích krvežíznivost a krutost, jaká je vlastní lamyím.

A oni, protože nechtějí být jako lamye, se drží a budou držet dál od lidí.

Je možné, že lidé se budou chtít odvděčit zmeyům nějakou obětinou, že je za několik pokolení začnou vnímat podobně jako božstvo, jehož přízeň si chtějí zachovat – do toho se však nehodlám zaplétat.

(Z proslovu svatého Lazara,
soukromá sbírka kněze vsi Bozhentsi)

KAPITOLA I.

Ruzha si těsněji přitáhla ještěří ocas k tělu. Vlasy v barvě zoraného pole měla rozcuchané, očima modrýma jako květy pomněnek pozorovala své okolí.

Dnes má šanci.

Dnes to dokáže.

Dnes uteče.

Byl týden před Velikonocemi a to pro lid ve vesnici jménem Bozhentsi znamenalo jediné.

Kolena Ruzhu tupě bolela, jak se jí do nich zarývaly kamínky a tvrdá hlína i skrze látku sukně. Krčila se za bednami se zbožím, které včera do vsi dovezl pravidelně přijíždějící obchodník. Neznámá koření, látky, sazenice… Ruzhe na obsahu beden nezáleželo – zajímalo ji to, kde právě ležely naskládané na sobě. Tohle byl okraj vesnice a jediné místo, kam nesměřovala žádná okna domů. Dokonalé.

Dnes budou všichni méně v pozoru. A ona bude moci změnit svůj osud.

„Vypadáš divně."

Ruzha sebou škubla. Když se ohlédla za hláskem, stála tam asi šestiletá holčička. Černé vlasy jí spadaly na ramena puntíkatých šatů, hnědé oči připomínaly polekanou srnku.

„Máš ošklivé oči," řekla naprosto bez obalu.

Ruzha potlačila odfrknutí, ale nebrala si to nijak k srdci. Uložila si do paměti toto místo, přestala se hrbit za bednami a celá se obrátila k dívence. Ta byla tak roztomilá, že by se z toho jeden rozpustil. Tvářičky jako jablíčka, řasy jako panenka…

Jednou tak k zulíbání bude i její dcerka. Pokud se Ruzhe podaří odsud utéct.

Holčička stojící před Ruzhou našpulila rtíky. „Tatínek říká, že jsi chudovishche."

Ruzha se zarazila. To, že ji to malé, nevinné stvoření právě do očí nazvalo zrůdou…

Sáhla do kapsy své zašedlé zástěry. „Na. Máš ráda karamel?"

Holčička se zamračila. „Tos vyčarovala?"

Ruzha poklekla, takže se nacházela víc na úrovni dívenky, a nabídla jí hrst ulepených sladkostí. Přitom přiměla svůj ocas, aby sebou tolik necukal.

„Ne, ukradla. Vem si."

Holčička se zazubila, v očích jí jiskřila nezbednost. Neplecha, společné tajemství. Bez dalšího váhání si vzala karamelku. Drobné prstíky lehce zavadily o Ruzhinu dlaň. V hrudi se jí rozvinul hřejivý pocit, když se na ni dívenka široce usmívala s bonbonem, který převalovala uvnitř úst mezi tvářemi.

„Děkuju. Jsi hodné chudovishche."

Ruzha cítila, jak se jí koutky úst roztahují.

Brzy přestaly.

Zpoza rohu blízkého domu se přiřítil muž. Zaklel a holčičku k sobě přivinul svalnatými pažemi. Rychle se ujistil, že je v pořádku, a schoval ji za sebe. Zaujal ochranitelský postoj, kdy stál čelem k Ruzhe jako živý štít. Přitom pohledem těkal mezi jejíma očima a ocasem, kterého si nešlo nevšimnout.

„Nestačí ti, žes zničila jeden nevinný život? Táhni pryč od mojí dcery!"

„Já nic…"

Ke scéně se přidala žena s výrazně zakulaceným břichem, jež si držela. Přikolébala se na stranu muže, který měl na ruce podobný prsten jako ona. Nic neřekla, jen laníma očima přelétla všechny přítomné, než sklopila pohled k zemi.

Ruzhu bodlo u srdce.

Takhle ne. Ne jako její maminka. Uteče a jednou její děti zažijí něco lepšího.

„Řekl jsem, ať táhneš zpátky do pekel!“

Muž plivl na zem k Ruzhiným botám a ona uskočila. Ocas jí při tom cukl jako tětiva luku, což způsobilo jeden odporem ohnutý ret a dva vylekané pohledy.

Poté se rodina vydala pryč, přičemž muž za sebou nevybíravě táhl manželku a ještě méně vybíravě dceru.

Ruzha osaměla. Stále dokola si opakovala svůj plán a svůj cíl. Využít moment. Utéct. Začít nový život.

Byl tu však jeden problém, který mohl nastat.

„Ой, Лазаре, Лазаре!“

Oj, Lazare, Lazare…

Ruzhiny myšlenky přerušil vzdálený zpěv. Vysoké, dívčí hlasy na druhém konci vsi zpívaly písničku tradiční pro tento den. Znala ji nazpaměť – musela.

Ne, ne, ne…

„Tady se schováváš,“ ozval se chraplavý hlas za jejími zády.

Ruzha se na bratra její matky ani nepodívala, ale hrklo v ní. Tušila, co ji čeká. Naivně doufala, že se tomu vyhne, ale bohové ji zřejmě navzdory její zrůdnosti považovali za dívku hodnou účasti oslav Lazarovden. Nebo spíš se jí chtěli pokusit zbavit.

Na moment ztuhla, když k ní strýc přidusal.

„Je ti šestnáct, nechovej se jako dítě a pojď.“

Šestnáct let byl ideální věk. Perfektní.

„… Мома момче найдоме!“

Dívku chlapci najdeme!

Zaplavovala ji studená panika. Ne, ne…

Strýc si těžce povzdechl. Došla mu trpělivost. Drsně Ruzhu popadl za ruku, až zalapala po dechu, a začal ji vláčet za sebou.

Ruzha se pustila do vřískotu, který nedokázala ovládnout.

„Ticho buď.“

Slzy jí tekly proudem, zatímco ječela z plna hrdla. Nikdo jí nepřiběhl na pomoc. Pro lid ve vesnici jménem Bozhentsi to totiž nebylo nic nového.

Těžká vůně damašských růží způsobovala Ruzhe tepavou bolest hlavy. Národní symbol země, v níž se Bozhentsi nacházela, byl totiž vysázen na téměř každém rohu.

Ale pouze v Bozhentsi růže kvetly po celý rok bez ohledu na roční období.

Dnes, o svátku, jenž se slavil jednou za dvacet let, jako kdyby o sobě však dávaly vědět víc než jindy.

Svátek.

Ruzha bojovala s chutí si nahlas odfrknout. Spíš to byl obětní rituál.

Věděla to lépe než kdokoliv jiný z vesnice.

„To je ona, že ano?" mumlali si vesničané a bylo jim zřejmě jedno, jestli je uslyší. „Ta, jejíž otec je zmey."

„Myslím, že ano… Bylo by vtipné, kdyby byla vybrána stejně jako Biliyana."

„Spíš nepříjemná náhoda… Chudinka, že vyrůstala bez matky…"

„Chudinka? Z půlky není člověk…"

„Nemůže přece za to…"

„Tradice jsou tradice."

Ruzha se jen hryzla do rtu a dál se šourala za svým strýcem. Na šuškání, které se ozvalo pokaždé, když prošla kolem, si už dávno zvykla. Sice měla průměrně hezkou dívčí tvářičku a naprosto lidské myšlenky a pocity, ale ten ocas pokrytý zlatými šupinami zkrátka nešlo přehlédnout.

Byl tlustý asi jako její zápěstí, a když ho natáhla do plné délky, sahal jí do půlky lýtek. S trochou vůle a utrpení jej dokázala narvat pod sukni, ale v posledních letech se s tím přestala namáhat. Stejnak všichni věděli, co je zač.

„Ой, Лазаре, Лазаре!"

Dívčí hlasy zpívající lidovou píseň jako nějaký popěvek vyvolávající démona se blížily.

„Pohni," sykl strýc na Ruzhu.

Její ocas sebou podrážděně škubl a ona následovala strýce kolem stájí do růžovými záhony obklopeného domku, z něhož se ten zpěv nesl. Dveře a každé okno zdobily pestrobarevné pentle a květy. Kromě dusivého odéru růží zachytila i vůni vína, čerstvého chleba a pečeně.

Jatka skrytá pod maskou radostného svátku.

Ruzha cukla ocasem, aby uvolnila napětí, a vešla za strýcem do dveří, které si musela podržet sama.

Zpěv ustal.

V centru síně se nacházely čtyři dlouhé stoly s lavicemi, u nichž se nashromáždilo celkem asi třicet dívek ve věku od dvanácti do osmnácti let. Všechny buďto vyráběly věnce, nebo si splétaly vlasy do copů, nebo si oblékaly vyšívané kroje za jediným účelem.

„Jdi," strýc ji strčil do zad, až málem upadla na rozvrzaná prkna podlahy.

Ticho nabralo na hlasitosti, když Ruzha doklopýtala k nejbližšímu stolu.

„A-ahoj. Jak se máte?"

Přivítaly ji desítky vytřeštěných očí.

Ruzha se kousla do rtu a sklopila pohled. No ovšem.

„Připrav se," strýc do ní rýpl loktem a vydal se ke dveřím. „Nepošpiň naši rodinu ještě víc."

Jako kdyby to šlo.

Neodpověděla a sedla si na volné místo u jednoho stolu. Tiše, poslušně. Ocas se jí houpal přes hranu lavice jako nesmělý hádek. Dívky kolem ní se pomalu vrátily ke svým činnostem. Do zpěvu se však podruhé nepustily.

Ruzha se rozhlédla kolem sebe.

K Lazarovden patřily tři věci. Věnec, jejž si každá lazarka ozdobí sama. Cop, do něhož si dívka musí zaplést

pestrobarevné pentle. A nakonec kroj, kterým se snaží budoucí nevěsta zaujmout božstva.

Ani jedna z dívek nevypadala ochotná Ruzhe s nimi pomoci, ačkoliv si mezi sebou za šepotu klevetění neustále vypomáhaly jako nejlepší kamarádky.

Žádný problém. Byla na vše sama téměř celý život.

Vstala od stolu a ze skříně v rohu místnosti si uzmula jediný kroj, který měl vzadu v sukni vystřižený kulatý otvor. Sama si kroj oblékla, sama si utáhla vyšívaný korzet, sama si urovnala nabírané rukávy bílé halenky, sama si uhladila záhyby široké, rudé sukně. Sama si navlékla vysoké punčochy a sama si obula tradiční boty. Sama se oděla do kroje, v němž její matka před dvaceti lety ztratila naději na šťastný život.

Když se jí podařilo ocas narvat do otvoru v sukni, byl čas na úpravu vlasů. Ruzha měla odmalička hedvábné, lesklé vlasy, které byla radost česat i splétat. Dnes to pro ni však představovalo pravý opak potěšení. Každé utažení tmavých pramenů jako by ji přibližovalo k vlastní zkáze. Cop zakončila šesti pentlemi. Připadalo jí, že ostatním lazarkám ten účes sluší stokrát víc než jí, ale příliš si s tím nelámala hlavu.

Nakonec věnec.

Všechny hezké už byly rozebrané, takže na Ruzhu zbyl jen jeden z polámaného proutí a poněkud křivého tvaru. Jako základ jí to však stačilo. Usadila se ke stolu určenému ke zdobení věnců. V mísách zůstalo ještě dost květů a stuh připravených k tomuto účelu. Mnoho dívek navíc již svůj věnec i vizáž dokončilo, takže Ruzha měla u stolu dostatek místa, aby si mohla svůj ocas pohodlně položit na lavici vedle sebe. Aspoň něco dobrého.

Když už tu byla, chtěla se od většiny lazarek odlišit, takže si schválně nevybírala květy růží a červené stuhy. Radši zvolila modré a žluté odstíny, sem tam ozvláštněné bílou.

Celá příprava jí zabrala něco přes dvě hodiny.

Jako by toho nebylo málo, na kramflecích k ní přiklapala jakási zmalovaná ženština, která jí narychlo natřela rty růžovou barvou a na líce dala zdravíčko. Ať Ruzha ohrnovala nos sebevíc, tradičnímu líčení se nevyhnula.

Konečně byly všechny lazarky včetně Ruzhy nachystané.

Nastal čas na ten obětní rituál nazývaný svátkem.

Ruzha odjakživa milovala tanec.

To, jak její nohy našlapovaly jako samy od sebe. To, jak se kolem ní točila široká sukně připomínající rozkvetlý mák. To, jak její srdce divoce bušilo a jak se svět proměnil v rozmazanou skvrnu, napříč kterou ji vedla hudba.

Tenhle tanec se jí však hnusil od prvního kroku.

„Ой, Лазаре, Лазаре!“

Jen co si na hlavy položily své věnce, všechny lazarky společně utvořily veliký kruh uprostřed náměstí a pustily se do zpěvu. Ruzha mimoděk ucukla, když ji na obou rukách zahřál cizí dotyk. Neměla však šanci se vzpírat, protože vzápětí se stala dílkem propojeného kroužku, který se otáčel chvíli jedním, pak oním směrem.

Bohaté kroje, barevné pentle, květinové věnce, podmanivý rytmus. Vše se to Ruzhe slévalo dohromady v jednu omamnou směs.

Jediné, co to kazilo, byla píseň, kterou Ruzha zpívala navzdory své vůli. Nerozuměla tomu. Ať se v duchu vzpírala jakkoliv, z jejího hrdla přes rty proudila slova. Šlo to samo od sebe. Jako kdyby ji nutila jakási nadpřirozená síla.

A také ta vůně. Ta hrozná, těžká vůně růží, jež vesnici téměř zamořovaly jako plevel, ale z nějakého důvodu se jimi nikdy nikdo nezabýval.

Dívky, se kterými se Ruzha držela za ruku nalevo a napravo, ani nevnímala – zkrátka byla součástí tančícího kruhu.

„Я момата годеме!“

Dívku provdáme!

Byla součástí tradice.

„Я момчето женете!“

Chlapce oženíme!

Stejně jako její matka.

Ne, ne, ne…

Kroužek lazarek zvolnil taneční tempo. Místo toho se začal přesouvat napříč vsí pryč z náměstí.

Ruzha poznala tu prašnou stezku lemovanou ovocnými stromy.

Mířily k potoku.

Ten se nacházel kousek za vsí a za roky, co v něm dívky včetně Ruzhy chodily prát prádlo, tam vedla do trávy hezky vyšlapaná cestička. Lazarky louku v podstatě přetančily. Zpoza mraků vysvitlo jarní sluníčko a lehký vánek pohladil Ruzhu po tvářích.

Navzdory zpěvu Ruzha zachytila zurčení vody.

Ne, ne, ne…

Navíc nebyly samy. Všechny ostatní lazarky se myšlenkami topily příliš hluboko v rituálu, ale Ruzha vycítila přítomnost někoho cizího. Ohlédla se přes rameno.

Na druhém konci louky postával menší průvod tvořený asi patnácti muži. Převážně šlo o otce některých lazarek. Hlavní postavou však byl muž v bělostném rouše. Ruzha jej ihned poznala. V dětství se s ním potkala po smrti své matky u očistného rituálu pro oběť zmeye. Kněz. Dohlížel na hladký průběh dnešního dne.

Ruzha zaskřípala zuby, ale následovala ostatní dívky k potoku.

Lazarky prošly rákosím, přeskotačily pár kamenů a zastavily se na břehu. Zde se seřadily vedle sebe podél potoka. Ruzhiny ruce a nohy se pohybovaly samy od sebe, jako kdyby její tělo někdo ovládal. Mysl však měla příliš otupělou, jak se soustředila

na rituál, než aby se nad tím hlouběji zamyslela. Z prázdných pohledů všude kolem sebe usoudila, že není jediná.

Dívky se přestaly držet za ruce, aby si každá sundala svůj jedinečný věnec. Ruzhe se nekontrolovatelně chvěly prsty. Ale i tak si svou ozdobu hlavy v nezvyklých barvách sňala.

„Ой, Лазаре, Лазаре!“

Lazarky se jako jedna předklonily s věncem v rukách nad hladinu potoka.

„Мома момче найдоме!“

A pak všechny pustily své věnce po proudu.

Ruzha se snad poprvé v životě v duchu pomodlila.

Ať není první, ať je klidně druhá, hlavně ne první…

Dívky se s výskotem jaly pronásledovat své věnce. Při běhu podél vody do sebe strkaly, tahaly se za sukně a copy, divže žádná z nich neskončila mokrá. Ruzhu naštěstí ignorovaly.

Potok se rozšiřoval a rákosí houstlo.

Blížily se. Blížil se verdikt.

Lazarky dorazily na místo ve stínu stromu s hustou, jako střecha domu širokou korunou. Potok zde připomínal spíš menší řeku a šumění vody bylo intenzivnější. Přepad tvořily nejen kameny, ale také spousta silných větví, jež se podobaly chtivým pařátům. Do nich se zachytávaly vodní rostliny, spadané listí…

A jednou za dvacet let i věnce lazarek.

„Uhni, chci vidět!“

„Ty mi jdi z cesty!“

Věnce se hnaly po hladině potoka a jejich pořadí se měnilo ze vteřiny na vteřinu. Proud byl naprosto nepředvídatelný.

„Á, já se na to nemůžu dívat…“

Ruzha se dívala. Sotva mrkala. Na tomhle závisel její život – doslova.

Ale ta pravděpodobnost, že…

„Je tam první!“

Osud jedné z lazarek byl tímto zpečetěn. Ruzha těžce polkla, zatínajíc ruce v pěsti.

„Co? Cože?“ ptaly se dívky zmateně.

„Čí je? “

„Kdo si dal na věnec takové barvy? Modrou a žlutou, ale žádná červená nebo růžová?“

Ne.

To ne.

Jiná lazarka musela mít podobnou volbu při tvorbě věnce jako ona. Prostá náhoda. Ano, to by dávalo smysl…

„Hej, ty ocasatá! Je to tvůj věnec, že ano?“

Dívky po dlouhé době braly její přítomnost na vědomí. Ruzha těkala očima po tvářích kolem sebe. Ošila se z toho náhlého návalu pozornosti.

Rákosí zaševelilo, jeho dlouhá stébla se prohnula a zpoza něj vyšel kněz s pár dalšími muži v patách. Nic neřekl, jen tam tak stál v tom svém bělostném rouše a mrtvolně chladné, šedé oči upínal na věnec, který první dorazil do cíle. Nešlo jej přehlédnout. Stejně jako jeho tvůrkyni.

„Mluv, zrůdo!“ přidala se jiná dívka s plavými copy.

Ruzha podvědomě ucouvla a její ocas sebou zaškubal ze strany na stranu.

Ne, ne, ne…

Srdce jí divoce bušilo, hrudník se stahoval, jímala ji závrať. Tohle musela být jen noční můra, ze které se probudí. Stala se chyba, určitě se ukáže, že je vše jinak…

Do spárů větví v proudu se zamotaly další věnce zdobené pentlemi a květinami, ale všichni už věděli, kdo *vyhrál*.

Kněz se očima setkal s Ruzhou.

Bylo to tiché potvrzení.

Ruzha se vdá za zmeye.

KAPITOLA II.

Nyní bylo na knězi, aby provedl tradiční dodatečné rituály před samotnou svatbou. Jen si odkašlal, načež přistoupil blíž k Ruzhe. Jako jediná z přítomného davu v jeho krocích zachytila váhání.

Ne váhání – strach.

„Ruzha Bogdanova Stoyanova?"

„Bogdan není jméno mého otce," řekla Ruzha prostě, přičemž její ocas zakmital ze strany na stranu. Dívky, které stály nejblíž u ní, nyní ustoupily o pár kroků.

Kněz, ten nejvážnější a nejklidnější muž ze vsi, nesměle přešlápl na místě. „Vzhledem k… původu vašeho otce vás musím ve svých knihách vést pod jiným jménem."

„Toho si nejsem vědoma."

„Vážený otče Georgieve," doplnil kněz s blahosklonným úsměvem.

Ruzha zaskřípala zuby. Ten arogantní zmetek.

Zhluboka se nadechla. A vypálila.

„Mou páteř zakončuje ocas jako nějaké zrůdě z pohádek. Právě kvůli tomu, kdo je můj otec. Takže vážně necítím potřebu ctít váš úřad."

Mezi přítomnými to zašumělo.

Knězi se napnul sval na krku, jinak na sobě nenechal nic znát. „Dobře. Nemusíte se mi přímo klanět, ale musíte následovat tradici. Takže prosím, nekomplikujte to…"

„Tradici? Tím myslíte skutečnost, že čirou náhodou můj věnec dorazil na místo jako první?"

„Nebyla to náhoda, ale vůle božstev."

Ruzha naklonila hlavu na stranu. „Asi jsem hloupá, ale nedává mi smysl, proč by si naše božstva ze všech zde přítomných dívek z celé vesnice vybrala právě *mě*."

Pokud ovšem nějaká božstva existovala, o čemž Ruzha od onoho dne silně pochybovala. Ten den ztratila víru v jakékoliv bohy, osudy a proroctví.

A teď se to ještě posílilo, jako když se do plápolajícího krbu přihodí další polínko. Teď ji v tom všichni ještě víc utvrdili.

Kněz pokrčil rameny. Ruzha však viděla, že i jemu se tohle nelíbí a nedává mu to smysl. Že byla vybrána právě taková zrůda. „Nepřísluší nám o takových věcech rozjímat. Pojďte, musím vás připravit…"

„Ne."

Ticho.

Všichni na Ruzhu nevěřícně zírali.

Kněz zaraženě zamrkal. „Cože?"

Ruzha se kousla do rtu.

Křik. Rudorudá krev na podlaze. Rozervané tělo, vnitřnosti pohozené kolem. Matka. Pokoj. Šupinatá příšera stojící v rohu. Otec.

Ta zvláštní cizí síla, jež Ruzhu předtím nutila zpívat a tančit, povolovala jako tající vosk. Ruzha se zhluboka nadechla a pohlédla muži bezmála čtyřikrát staršímu než ona do očí.

„Mám otázky. A myslím, že přede mnou stojí někdo, kdo mi je může zodpovědět."

Další moment napjatého ticha až na zvuky nedaleko zurčící vody.

„Můžete jít," kněz mávl rukou v plandavém rukávu s výšivkou růží.

Dav tvořený lazarkami a jejich otci se však neměl k odchodu. Na tradiční Lazarovden probíhající hezky podle starých obyčejů a kázání kněží byl lid Bozhentsi zvyklý po staletí.

Ruzha však přepisovala historii.

Kněz semkl rty do úzké linky „Ptej se, dcero zmeyova."

„Lazarovden má za cíl ochranu vsi před útoky zmeyů, že?"

„Přesně tak."

„Tak proč jsem, když mi bylo deset let, doma našla svou matku na podlaze rozdrásanou k nepoznání a proč u ní stál s rukama od krve právě zmey?“

Nechtěla, nedokázala nahlas říct *můj otec*.

Kněz se na chvíli zasekl. Za roky své funkce se však naučil, jak jednat s lidmi.

„Stejně dopadly i předchozí nevěsty,“ odvětil, přičemž si dával záležet na udržení očního kontaktu, „což ty ovšem nemůžeš vědět…“

„Nedává to smysl.“

Srdce jí bušilo, vnitřnosti se svíraly. Ve spáncích jí tepal pulz jako kladivo o kovářskou kovadlinu.

„Proč se musí ta *tradice* opakovat každých dvacet let a nestačí jedna *nevěsta*?“

Dělalo se jí nevolno.

„Proč zmeyové po určité době *vraždí* své *manželky*, když Lazarovden má zajistit příměří mezi lidmi a démony?“

Něco bylo velmi, velmi špatně. I zde, tak daleko od vsi, se vznášela těžká vůně růží.

„Proč?“ domáhala se odpovědi Ruzha.

Kněz se ostře nadechl. „Nepokládej tak nepodstatné otázky a pojď se mnou…“

„Nebudu obětní ovečka pro tuhle *tradici*!“ Ruzha zatínala ruce v pěsti podél boků. *Nechci skončit jako maminka.*

„Hloupé děvče,“ ucedil kněz. „Nevíš, co říkáš.“

S těmi slovy Ruzhu bezohledně popadl za jedno předloktí. Měl hrubější stisk, než čekala.

Ale její drobné ručce se podařilo vyklouznout.

„Hej!“

Než stačil kněz jednat, Ruzha se rozeběhla jako o život.

Několik vesničanů se vydalo za ní. Jenže mladá dívka byla hbitá jako hádě.

„Chyťte ji! Musíme ji odevzdat zmeyům!“

Musí ji obětovat. Musí chránit sami sebe.

Jen skopla boty z nohou, načež ladným skokem překonala potok a pokračovala vstříc hvozdu.

„Nesmí utéct… Nemůže se tomu vyhnout… To by byla naše záhuba…“

Přeskočila kořen a uháněla dál do hlubin lesa jako do mateřské náruče. Cokoliv, jenom ne stejný osud jako…

„Proboha!“

Ohlédla se.

Vesničané za ní nemohli.

Bránila jim propletená bariéra z kořenů, která tam před pár údery jejího srdce rozhodně nestála.

„Čáry! Démoni jsou na její straně!“

Pokračovala dál, dávajíc pozor, aby nenarazila do stromu. Na moment si však byla jistá, že v jednom křoví zahlédla oči a že tamten strom měl lidskou tvář. Že by narazila na lesního ducha, o kterém slýchávala pohádky?

„Zapálíme to!“

„Ne,“ vložil se do toho kněz, nataženou paží rázně zastavil muže s křesadlem. „Nemůžeme si dovolit poštvat proti sobě ještě lešije.“

„Ale…“

Následovala jakási gesta a mumlání a máchání dřevěným křížkem, pravděpodobně ve snaze uklidnit tu sílu či bytost, která Ruzhe pomohla, ať už byl její důvod jakýkoliv.

„Však ona se vrátí,“ slabě slyšela daleko za sebou slova kněze, když skončil se svým malým rituálem, který neměl žádný viditelný účinek, „ten les ji vyděsí tak, že ještě bude škemrat na kolenou, abychom ji provdali za zmeye.“

„Ale co když se jí něco stane?“ namítl někdo.

„To by bohové nedopustili.“

Neměla čas na to, zvažovat své šance. Zrychlila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nevěstin tanec**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.